

Arrest

nr. 121 840 van 28 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten S. K.
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 19/06/2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep, geargumenteed als volgt:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "

(...)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid. 1°. 2°. 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 3 en 13 EVRM, doch uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is ingegeven door het feit dat op 19 juni 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een arrest van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd uitgesproken en door artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...].”

Uit de bewoordingen van deze bepalingen blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door haar geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat deze bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoeker dan ook in principe geen nut opleveren. Het beroep is derhalve in beginsel niet-ontvankelijk bij gebrek aan belang.

2.3. Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Ter zitting, gevraagd naar haar standpunt aangaande deze exceptie, verwijst de verzoekende partij naar haar verzoekschrift waarin zij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM en het Handvest van de grondrechten. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden

verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837). Ter zake kan worden verwezen naar wat volgt.

3. Over de beoordeling van het beroep in zoverre de schending wordt aangevoerd van artikel 3 van het EVRM en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin, in het kader van het onderzoek van haar asielaanvraag, wordt gesteld dat zij niet kan terugkeren naar Afghanistan, dat dit arrest kracht van gewijsde heeft, dat het argument dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen bestemming vermeldt op zich niet relevant is omdat het land van herkomst de voornaamste bestemming blijft bij terugkeer, dat zolang het bevel geen andere bestemming voorziet dan Afghanistan voor een mogelijke uitvoering ervan, deze uitvoering moet worden beschouwd als een schending van het non-refoulementbeginsel, dat het verkrijgen van duidelijke informatie over de concrete maatregelen voor uitvoering van de uitwijzing noodzakelijk is in het belang van de waarborgen voor de fundamentele mensenrechten, zoals blijkt uit het arrest van het EHRM inzake Singh tegen België en inzake M. ea tegen Bulgarije. In dit geval, zo stelt de verzoekende partij, wordt de bestemming bepaald door het vermoedelijk bestaan van een tweede nationaliteit. Die moet evenwel duidelijk naar voor komen uit het onderzoek van de asielinstanties en hun beslissingen. De verzoekende partij verwijst naar artikel 4.3 e) van de Richtlijn 2004/83/EG en stelt dat op grond daarvan de weigering van de vluchtelingenstatus op basis van twijfel over de nationaliteit gestaafd moet worden door objectieve elementen die moeten in aanmerking worden genomen bij de motivering en de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij stelt dat zij in ieder geval, in het kader van haar verzoek tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft aangetoond dat zij niet beschikt over de Indiase en Pakistaanse nationaliteit. Bovendien kan zij niet terugkeren naar haar herkomstland Afghanistan zodat de thans bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

3.1.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ter ondersteuning van de door haar ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM twee hypothesen inroept, met name ofwel een gedwongen terugkeer naar India of Pakistan terwijl dit niet mogelijk is omdat niet is aangetoond dat zij de nationaliteit heeft van een van deze twee landen, ofwel een gedwongen terugkeer naar Afghanistan hetgeen, naar luidt van het arrest van de Raad met betrekking tot de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kan.

Vooreerst is het nuttig om het arrest van de Raad waarbij aan de verzoekende partij en de leden van haar gezin de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, in herinnering te brengen. In dit arrest nr. 105 242 van 19 juni 2013 wordt gesteld:

“1.2.21. Uit hetgeen voorafgaat, en gelet op het feit dat het overgrote deel van de bevindingen van de verwerende partij en de terechte conclusies die zij daaruit heeft getrokken door verzoekers niet met concrete argumenten worden betwist, kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat verzoekers hun verblijf in Ghazni niet aannemelijk hebben gemaakt.

1.2.22. Door de verwerende partij wordt niet betwist dat verzoekers beschikken over de Afghaanse nationaliteit en behoren tot de Sikh-minderheid en evenmin dat Sikhs en Hindoes in Afghanistan een risicoprofiel hebben en te lijden hebben onder vervolging, zoals reeds aangegeven in de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden, inzonderheid het feit dat zij weinig of geen affiniteit hebben met Afghanistan en überhaupt niet kan worden vastgesteld dat zij daar nog familie hebben of een netwerk waar zij kunnen op terugvallen, is de Raad in casu dan ook van oordeel dat verzoekers niet zouden kunnen “terugkeren” naar Afghanistan.

1.2.23. Echter, door over hun verblijf ongeloofwaardige verklaringen af te leggen, maken verzoekers het zelf niet aannemelijk dat zij vluchteling zijn of in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Het is immers niet onwaarschijnlijk dat zij de nationaliteit van een ander land bezitten of in een ander land een beschermingsstatus genieten, gelet op het feit dat miljoenen Afghanen sinds decennia buiten Afghanistan wonen en leugenachtige verklaringen werden afgelegd over waar de familie de laatste jaren verbleef. De identiteitsdocumenten die allemaal zeer oud zijn en die geen enkele indicatie geven over hun werkelijke verblijfplaats(en) en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor hun komst naar België, sluiten evenmin uit dat verzoekers de nationaliteit van een ander land bezitten of in een ander

land een beschermingsstatus genieten. Het louter voorleggen van hun Afghaanse identiteitsdocumenten zoals in casu ontslaat verzoekers niet van de plicht tot medewerking die op hen rust. Immers, wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling "het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft" (artikel 2, k van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming) verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is. De vluchtelingenstatus kan in dat geval slechts worden erkend wanneer men de bescherming van geen van de landen waarvan men de nationaliteit bezit kan of wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging (G. S. GOODWIN-GILL, *The Refugee in International Law*, Second Edition, Oxford, Oxford University Press, 1996, 43-44). Er is, met andere woorden, geen nood aan internationale bescherming is als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliezen verzoekers hun belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen als blijkt dat zij reeds in een ander land als vluchteling erkend zijn of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming hebben verkregen.

1.2.24. Verzoekers geven de Belgische asielinstanties het raden naar de plaats(en) waar zij voor hun komst naar België hebben verbleven en waar zij mogelijk bescherming genieten of het staatsburgerschap kregen toegekend. Zij geven hiermee naar het oordeel van de Raad uiting van een manifeste onwil om te voldoen aan de medewerkingsplicht die op hen rust. De Raad verwijst in dit verband nog naar hoger aangehaalde richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004. Overeenkomstig artikel 4 van hoofdstuk II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming) "mogen (de lidstaten) van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient", waarbij onder "elementen" wordt verstaan "de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf (eigen onderlijning), eerdere asielverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom een verzoek om internationale bescherming (wordt) ingediend. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend wanneer is voldaan aan de volgende voorwaarden: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven, b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen, c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare informatie die relevant is voor zijn verzoeker, d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan geven waarom hij dit heeft nagelaten en e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. (...)"

1.2.25. Indien de asielzoeker dus verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en een correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad herhaalt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. Een en ander geldt des te meer nu er niet aan kan worden voorbijgegaan, en het wordt door de verzoekers ook niet betwist – zij verwijzen zelf naar de vluchtelingengolven – dat, zoals in de bestreden beslissing gesteld, sedert decennia miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst leven; dat grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, dat anderen zich gevestigd hebben in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India en dat zij daar mogelijks een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven hebben. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland – waartoe niet anders dan kan worden besloten gelet op verzoekers hun manifest bedrieglijke verklaringen met betrekking tot hun verblijf in Afghanistan – valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak op internationale bescherming in het Rijk zou wegvallen (RvS 25 maart 2010, nr. 202.357; RvS 29 maart 2010, nr. 202.487).

1.2.26. *Verzoekers dragen zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor. Door hun gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekers voor hun aankomst in België leefden, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij hun werkelijke streek van herkomst verlieten. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekers de bron van hun vrees situeren. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maken verzoekers bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koesteren, of een reëel risico op ernstige schade die zij mogelijk zouden lopen.”*

Hoewel de verzoekende partij kan worden bijgetreden waar zij wijst op het gezag van gewijsde van het bovenstaande arrest, zo ook wat betreft het onderdeel waarin wordt gesteld dat *“door de verwerende partij wordt niet betwist dat verzoekers beschikken over de Afghaanse nationaliteit en behoren tot de Sikh-minderheid en evenmin dat Sikhs en Hindoes in Afghanistan een risicoprofiel hebben en te lijden hebben onder vervolging, zoals reeds aangegeven in de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden, inzonderheid het feit dat zij weinig of geen affiniteit hebben met Afghanistan en überhaupt niet kan worden vastgesteld dat zij daar nog familie hebben of een netwerk waar zij kunnen op terugvallen, is de Raad in casu dan ook van oordeel dat verzoekers niet zouden kunnen “terugkeren” naar Afghanistan.”* kan niet anders dan worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissing geen gedwongen verwijdering met zich meebrengt. Ze geeft louter het grondgebied aan van de landen die de verzoekende partij moet verlaten. Indien de verwerende partij in de toekomst een gedwongen repatriëring naar Afghanistan zou overwegen, kan zij, in het licht van een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet voorbijgaan aan de bewoordingen van het voormelde arrest, dat gezag van gewijsde heeft. De verzoekende partij kan zich er dus op dat ogenblik alsnog in rechte op beroepen, daarbij gebruik makend van de mogelijkheden die het Belgische rechtsbestel haar nog biedt.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestemming mogelijks wordt bepaald door het vermoedelijk bestaan van een tweede nationaliteit, terwijl zij inmiddels heeft aangetoond dat zij niet beschikt over de Indiase en Pakistaanse nationaliteit, moet vooreerst worden vastgesteld dat een verwijzing naar de richtlijn 2004/83/EG niet dienstig is, nu deze tot doel heeft minimumnormen vast te stellen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de thans bestreden beslissing geen betrekking heeft op de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Indien het de bedoeling is van de verzoekende partij om kritiek te leveren op het arrest waarmee haar zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, dan moet erop worden gewezen dat dit in rechte niet kan in het kader van een procedure tegen een administratieve rechtshandeling. Verder kan ook te dezen kan niet anders dan worden vastgesteld dat er op dit ogenblik geen enkele indicatie voorligt omtrent een eventuele toekomstige gedwongen verwijdering naar India of Pakistan. Daar komt dan nog bij dat, indien de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat ook een verwijdering naar één van deze twee landen een schending van artikel 3 van het EVRM met zich zou brengen, het haar vrij stond om één en ander toe te lichten in het onderhavig verzoekschrift. Echter brengt zij geen enkel element aan dat zou kunnen wijzen op een mogelijk risico op schending van artikel 3 EVRM in geval van gedwongen verwijdering naar India of Pakistan. Een en ander klemt des te meer nu in het bovenvermelde arrest ook wordt gemotiveerd waarom er getwijfeld wordt aan het feit dat de verzoekende partij enkel over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken en Afghanistan haar enige verblijfplaats zou zijn. Het is van essentieel belang voor het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM om duidelijkheid te hebben over bovenstaande gegevens. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op schending van artikel 3 van het EVRM zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen en door in het verzoekschrift geen enkel element bij te brengen in het licht van haar situatie ten opzichte van India of Pakistan, maakt de verzoekende partij bijgevolg zelf het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM onmogelijk. Een dergelijke schending is dan ook geenszins aangetoond. De rechtspraak van het EHRM die door de verzoekende partij wordt aangehaald doet daaraan geen afbreuk. Het middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij ook nog de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Zij betoogt wat volgt:

“11.2.1. Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

11.2.2. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tót het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tót de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen. "

11.2.3. Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tót de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

11.2.4. Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

3.2.2. Zoals de verzoekende partij zelf aangeeft, legt artikel 41 van het Handvest van de grondrechten normen op die dienen te worden gerespecteerd "door de instellingen, organen en instanties van de Unie" en geldt deze bepaling niet voor verweerder die geen instelling, orgaan of instantie van de Unie is. In zoverre de verzoekende partij voorts aangeeft dat de hoorplicht zoals opgenomen in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, ook moet worden beschouwd als een algemeen rechtsbeginsel, moet worden geduid dat zij niet aantoonbaar dat dit algemeen rechtsbeginsel dan onverkort geldt. In dit verband moet worden geduid dat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten ook uitdrukkelijk is voorzien dat de hoorplicht enkel van toepassing is indien jegens een rechtsonderhorige een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Zij maakt echter niet aannemelijk dat de vaststelling dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten en haar op grond daarvan wordt bevolen het land te verlaten een voor haar nadelige maatregel is. Deze beslissing heeft immers niet tot gevolg dat haar enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verder kan er niet aan worden voorbijgegaan dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht hoe het gegeven dat zij zou zijn gehoord van invloed zou kunnen zijn geweest op het nemen van de thans bestreden beslissing. Het horen heeft immers maar zin voor zover het voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de beslissing die zij voornemens is te treffen, kan afhouden. In die zin kan dan ook niet anders dan worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonbaar welk belang zij heeft bij deze grief. Dit middel is dan ook niet ontvankelijk, minstens niet gegrond.

4. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het beroep moet worden verworpen.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS